

Posledné želanie

Veronika
Magulová

MARENČIN PT

Veronika Magulová

Posledné želanie

MARENČIN PT

Copyright © Veronika Magulová, 2024
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2024
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media
Layout © Marta Blehová
1048. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-1270-6 (viaz.)
ISBN 978-80-569-1271-3 (ePDF)
ISBN 978-80-569-1272-0 (ePub)

S námahou zodvihol zakrvavenú ruku. Chcel sa natiahnuť ku klopadlu, ktoré vyobrazovalo anjela. Ruku však v polceste zastavil, uvedomujúc si, aké riskantné by bolo hlukom na seba upozorniť. S bolesťou ruku stiahol späť k rane, ktorá začala znovu prudko krváčať.

Stisol si bok a zafučal od prudkej bolesti, z ktorej sa mu zahmlilo pred očami. Plecom sa oprel do mohutných dverí kláštora a pozrel sa do tmy. Z diaľky bolo počuť mužské hlasy. Bol si istý, že boli blízko, a ak pôjdu po krvavej stope, nájdu ho.

Našťastie bola ukrutná tma, mesiac bol takmer úplne zatmený a nemali psy, ktoré by pach krvi vycítili v hustom poraste. S námahou obišiel kláštor a s nádejou sa pozrel k niekoľkým oknám, v ktorých sa stále svietilo. Nebola to hlavná budova a netušil, čo v nej bolo. Ale riskol to, a vykročil k dverám, ku ktorým viedlo pár schodov ukrytých v zemi.

Zrejme to bola pivnica. Okná boli zamrežované, aby chránili kláštorné zásoby pred zlodejmi a žobrákmi. Jediná cesta dnu bola cez dvere, a hoci nedúfal, že by mal Boh nad ním zľutovanie, riskol to a zišiel po schodoch k nim.

Bolo to namáhavé, všetko ho bolelo, krv mu stekala po prstoch a cítil sa čoraz slabší. No pud sebazáchovy ho hnal vpred. Mal dosť síl a energie na to, aby sa dostal až k dverám a pokúsil sa ich otvoriť. Neboli zamknuté, čo

ho prekvapilo, a keď sa pred ním otvorili, zamrzol na ich prahu.

Skutočne to bola pivnica, víno, syry, múka, kvások, týmito vôňami bol nasiaknutý vzduch, ktorého sa zhlboka nadýchol. Už nevládal, cítil závrat a práve, keď uvidel pred sebou akúsi postavu, padol tvárou do pivnice.

Mladá novicka sa preľakla a krčah s vínom jej vypadol z rúk. Roztrieštil sa a červené víno sa ihneď pomiešalo s prachom na zemi. Preľaknuto sa dívala na nevládne telo, ktoré pred ňou ležalo a chvela sa od desu.

Vtom k nej pristúpila jedna zo starších mníšok a spýtala sa: „Čo sa deje, Letitia, vidíš snáď ducha?“

„Nie, ale ten muž...“ nedokončila a inštinktívne sa k nemu rozbehla. Rehoľná sestra si až vtedy uvedomila, čo sa v pivnici dialo, a zbledla strachom.

„To nie je možné, ako sa sem dostal?“

Lety ho opatrne prevrátila na chrbát a povedala: „Zatiaľ dýcha, ale je ťažko ranený.“

Sestra prišla ku dverám, zabuchla ich a zamkla so šomraním: „To bol iste ten nepozorný správca. Vždy zabudne zamknúť.“

„Musíme ho ošetriť, inak vykrváca,“ upozornila ju rozrušene.

„Iste, iste, samozrejme,“ povedala sestra a poponáhľala sa von z pivnice schodmi vedúcimi do hlavnej budovy kláštora.

Lety mu z krku stiahla rozviazanú šatku. Hoci to bol pravý hodváb, iste drahý a nádherný, bola si istá, že by muž nemal nič proti tomu, ak by ho obetoval na záchranu vlastného života. Pritisla šatku k rane na boku, tá bola najväčšia. Poriadne na ranu zatlačila, na čo muž podvedome zastenal a mierne sa pohol.

Stisla pery a prezrela si jeho zašpinenú a domlátenú tvár. Opuchnutá pera a niekoľko modrín na lícach i čele svedčili o tom, že ho niekto poriadne zbil. Okrem bodnej rany na boku mal ešte dve rezné, ktoré nekrvácali tak veľmi ako tá, ktorú sa snažila zakryť svojimi drobnými rukami.

Mal dotrhané oblečenie, celé špinavé, strapaté vlasy a nemal pri sebe žiadnu zbraň. No na rukách mal prste- ne, čo svedčilo o tom, že ak aj išlo o lúpež, nevydarila sa. Už nevládala tlačiť na ranu, keď do pivnice prišla rehoľ- ná sestra s tromi miništrantmi. Svätá omša sa skončila pred pár minútami, ešte stále boli poobliekaní v bielych habitoch a vydesene sa prizerali Lety a krvácajúcemu cudzincovi.

„No tak, rýchlo! Musíme mu ihneď pomôcť!“ posúrila ich rehoľná sestra.

Ihneď zareagovali a zodvihli jeho nevládne telo. Boli mocní, poradili si s ním, a Lety kráčala popri ňom, aby mu stále rukou tisla ranu. Našťastie sa nebála krvi a hoci sa celá chvela, cítila, že musí pomôcť, ako sa len bude dať.

„Kam ho položíme?“ spýtal sa jeden z nich.

„Sem, dajte ho do sakristie,“ ozval sa kňaz ochotne otvárajúci dvere.

Miništranti s ním vošli cez mohutné dvere a položili ho na stôl, na ktorý už kňaz prestrel biely obrus.

„Úbožiak, kde sa tu vzal?“

„Objavil sa v pivnici. Bol ako prízrak, veľmi som sa zľakla,“ povedala Lety a odtiahla ruku od rany.

Kňaz sa na ňu pozrel bližšie a náhlivo povedal: „Je to hlboká rana, veľmi krváca. Musíme ju čím skôr zašiť.“

„A čo vnútorné poranenia?“ spýtala sa Letitia ustara- ne.

„Budem sa snažiť, ale musíme konať rýchlo. Pomôžeš mi?“ opýtal sa jej.

Po kratučkom zaváhaní prikývla a rehoľná sestra vyhnala chlapcov von. Lety sa rozbehla k vysokej skrini v rohu s množstvom zásuviek. Z každej vytiahla niečo, čo by sa im mohlo hodiť na jeho rýchle ošetrenie.

Rehoľná sestra povedala: „Dáme poslať aj po lekára?“

„Mali by sme...“

„Nie,“ prerušilo kňaza chrapčanie.

Všetci sa prestrašene pozreli na uboleného muža, ktorý krvavou rukou stisol tú kňazovu a požiadal ho: „Nikto nesmie vedieť, že som tu.“

„Ale ja si nie som istý, či vám budem vedieť pomôcť,“ ustráchané priznal kňaz.

„Robte, čo viete, otče. Ale nikomu ani slovo, prosím,“ povedal z posledných síl a opäť upadol do bezvedomia.

„Rýchlo!“ posúril ich kňaz, kým si bežal umyť ruky.

Lety mu zatiaľ rany odokryla, roztrhla košeľu, aby to bolo čo najrýchlejšie. Srdce sa jej rozbúchalo, bolo to po prvýkrát, čo videla nahú mužskú hrud'. Nemala však čas o tom premýšľať a rozptyľovanie sa nebolo na mieste. Išlo mu o život a každá sekunda zaváhania mohla byť jeho posledná.

Kňaz začal ošetrovať ranu, ktorá krvácala najviac, a popri tom sústredene hovoril: „Nebol by som si pomyslel, že využikujem všetky tie mesiace strávené na fronte.“

„Pán vie, kam nás zaviesť, a aj to, kedy. Aj tento muž sa tu ocitol možno práve preto, lebo ho Boh mienil zachrániť,“ skonštatovala sestra, ktorá mu podávala nástroje.

„Ja si nie som istý, či skutočne pre neho znamenám záchranu.“

Lety ho kontrolovala, tísila mu k nosu opiát, ktorý mal

pomôcť k tomu, aby sa neprebral, kým kňaz neošetrí všetky rany.

Zvedavo sa opýtala: „Je to niekto z veriacich z blízkej dediny? Mám pocit, že som ho nikdy nevidela.“

„Nie,“ povedal kňaz a pohodil hlavou k nádhernému prsteňu, ktorý mal na pravej ruke.

„Je to iste bohatý muž, vážený. A nebude odtiaľto. Pamätal by som si ten prsteň.“

Lety sa k nemu pozrela tiež a potom osušila krv z rany, ktorú kňaz po dôkladnom prezretí začal zašívvať.

„Aj tak by sme mali zavolať lekára. Nech ho aspoň skontroluje,“ nahnevane povedala rehoľná sestra.

„Neželal si to,“ upozornil kňaz. „Dobre si uvedomuje, že tým riskuje svoj život, ale ak by ho tu našiel ten, kto mu to spôsobil, bolo by viac ako isté, že by skončil na opačnom svete.“

„Budem sa modliť, aby prežil,“ povedala Lety súcitne.

Vtom na dvere kláštora niekto tvrdo zaklopal. Všetci sa vyplašene pozreli k dverám a kňaz povedal: „Nech je to ktokoľvek, nesmie vojsť dnu.“

Rehoľná sestra prikývla a vyšla na chodbu, kde čakali miništranti. „Poďte so mnou,“ povedala, mala zjavne nejaký plán, ako neželaných návštevníkov odradiť.

Letitia sa opýtala: „Čo ak je to ten, kto si želá jeho smrť?“

„Musíme len dúfať, že bude rešpektovať naše právo nepustiť ho dnu.“

Prikývla a odstrihla niť, ktorou urobil posledný steh na jeho boku. Potom začali ošetrovať ostatné rany a rehoľná sestra o pár minút vošla dnu.

„Boli traja, vraj hľadajú svojho priateľa, ktorý je rane-

ný,“ povedala a zamračila sa, „istotne klamali, sršalo im to z očí.“

„Odišli?“ opýtala sa s nádejou.

Prikývla a dôrazne ich upozornila: „Som si však istá, že sa vrátia. Ten muž tu nesmie zostať, boli ozbrojení a vyzerali nebezpečne. Ak ho nenájdu v okolí, ani v dedine, iste to skúsia opäť. Miništranti budú mlčať, ale nik iný by o jeho prítomnosti v kláštore nemal vedieť.“

„Súhlasím, zostane tu, len kým sa nezotaví. Musíme ho však veľmi dobre ukryť. Nesmieme dovoliť, aby boli ohrození ostatní obyvatelia kláštora,“ zdôraznil kňaz a zašil aj poslednú ranu.

„Lety,“ oslovila ju rehoľná sestra a stisla jej rameno, „bude to pre teba obeta, ale viem, že to zvládneš. Budeš sa snažiť udržať ho pri živote počas tejto noci?“

Pozrela sa na neho a kňaz povedal: „Zdá sa, že má horúčku. Ak prežije, bude to zázrak.“

Prikývla a povedala: „Urobím všetko, čo bude v mojich silách.“

„Kde to som?“

Tichučký hlas ju vyrušil v premýšľaní. Strhla sa, sedela pod oknom, kúsok od jeho lôžka. Začal sa hýbať, prudko dýchal a obzeral sa všade navôkol. Dve sviece mu osvetľovali tvár, ktorá bola celá spotená. Horúčka stále nepomínila, dokonca mala pocit, že ešte stúpala.

Podišla k nemu a rukami mu zatisla ramená späť na posteľ. Ani ju nevnímal, zmätene sa obzeral a bolestne zastenal, keď urobil neuvážený pohyb rukou. Klesol späť na mokrý vankúš a Lety mu na čelo priložila nový obklad máčaný v ľadovej vode.

„Len pokojne ležte. Ste v bezpečí.“

„Nie, nie, oni ma dostanú. Nesmiem,“ oblizol si suché pery, „nesmiem nikoho ohroziť. Kde som?“ spýtal sa znovu, bol v delíriu. Letitia sa ho snažila upokojiť: „Ste v kláštore, ošetrili sme vás a teraz čakáme, kým vám klesne horúčka.“

Potočil hlavou a naliehavo povedal: „Nesmiem takto umrieť. Ešte nie, nie,“ zašepotal.

„Asi by som mala zavolať lekára, takto to nemôže ísť ďalej,“ povedala a chcela vstať.

Vtom akoby začal vnímať a schmatol ju za ruku. Preľakla sa a šibla očami po jeho tvári. Sústredene sa na ňu díval, hoci nevedela, či videl mladú novicku, alebo akýsi príznak minulosti.

Dôrazne ju upozornil: „Nikoho nevolajte. Nikto sa nesmie dozvedieť, že som tu.“

„Rozumiem, len si znovu ľahnite,“ požiadala ho a opatrne sa pokúsila vytiahnuť si ruku z jeho mocného stisku.

Bol v horúčke a zranený, no i tak bol príliš silný a nedokázala sa dostať z jeho zovretia.

Muž sa vydesene obzrel okolo seba a povedal: „Umriem tu, a to skôr, ako splním to, čo som sľúbil otcovi na jeho smrteľnej posteli.“

„Len sa upokojte, neumriete.“

„To nemôžete vedieť,“ namietol a pustil jej ruku. Klezol späť na vankúš, ťažko prelgol a povedal: „Prisahal som mu, že sa ožením. Že nezostanem sám. Ale nestihol som to.“

„Neopúšťajte sa,“ snažila sa ho posmeliť.

Chcela sa natiahnúť k obkladu na jeho čele, ale opäť jej stisol ruku a pozrel sa do jej svetlohnedých očí naplnených strachom. Uvedomila si, že on sám mohol byť

zločinec, ktorý utekal pred spravodlivosťou, alebo svojimi spoločníkmi. Mal možno na sebe šperky, ale jeho ruky boli drsné ako ruky robotníka.

Zaváhala a dostala strach, keď ju potiahol k sebe a zachrapčal: „Stále mám čas upokojiť otcovu dušu a oženiť sa.“

„Prosím? Nerozumiem vám,“ povedala a potriasla hlavou.

„Som v kláštore, je tu iste kňaz.“

„Ošetroval vás,“ potvrdila a on sa upokojil.

Lahol si späť a pustil jej ruku. Zavrel oči a povedal: „Môže ma oddať, skôr ako odídem na druhý svet a stretnem sa s otcom, ktorý ma zaprisahal, aby som sa oženil.“

„S kým sa chcete oženiť?“ zapochybovala a on opatrne otvoril oči. Zahľadela sa mu do nich, boli tmavomodré, tajomné a naháňajúce strach. Veľmi vážne sa pozrel do jej vyplašeného pohľadu a povedal: „Nedovoľte, aby som odišiel pred Pána bez toho, aby som mal dušu na mieste.“

Lety nadvihla obočie a vstala z postele. „To myslíte, že by som sa mala za vás vydať ja?!“ spýtala sa ho rozhorčene.

Len zavrel oči a zachrapčal: „Kým je ešte čas.“

Jeho ruka ochabla a Lety vedela, že znovu stratil vedomie. Srdce sa jej rozbúchalo ako ešte nikdy. Stiahla si z hlavy závoj novicky a stisla ho v rukách. Preglgla a pozrela sa na kríž, ktorý visel nad jeho posteľou.

„Je to len nejaká hra, alebo si mi ho zoslal ako moju spásu? Je celkom možné, že sa o pár hodín, či dní stanem vdovou, ale čo ak nie?“

Prízmúrila oči a podišla k oknu. Zadívala sa na východ slnka, ktorý znamenal nový začiatok dňa. Pousmiala sa

a úkosom sa pozrela na muža, ktorý by mohol znamenať jej vyslobodenie z tohto väzenia.

„Áno, je to väzenie. Nehnevaj sa, Pane, ale ty vieš, že tu nie som z vlastnej vôle. Ako často som žiadala o šancu vyslobodiť sa. Ako dlho som dúfala, že príde niekto, kto ma odvedie a dá mi slobodu.“ Potriasla hlavou, bolo to pre ňu na jednej strane vykúpenie, no na druhej obrovské riziko.

Mohol to byť vrah, zlodej, násilník, a ona by sa mala za neho naozaj vydať?

Dvere na jeho izbe sa otvorili a dnu vošla rehoľná sestra s podnosom, na ktorom mala rozvoniavajúci bylinkový čaj.

„Ako mu je?“ spýtala sa a prezrela si raneného.

„Na chvíľku sa prebral, ale blúznil. Alebo... ja neviem, no žiadal ma o niečo, čo...“

„O čo ťa žiadal?“ spýtala sa jej s vážnou tvárou.

Pozrela sa jej do očí a povedala: „Žiadal ma, aby som sa za neho vydala skôr ako umrie. Vraj to prisahal svojmu umierajúcemu otcovi.“

Rehoľná sestra sa rýchlo pozrela na muža a potom k nej. Zamyslela sa a povedala: „Je to želanie umierajúceho muža. Iste si posledné prisahy veľmi váži, ak sa snaží splniť to, čo prisahal svojmu otcovi. Mali by sme mu vyhovieť.“

„Ale sestra Agatha, ja... ja si ho mám skutočne vziať?“

Pousmiala sa a povedala: „Možno je to ruka Pána, ktorá vás zvieďla dokopy.“

„Neviem, kto to je. Ako dopadnem, ak prežije a ja budem vydatá za úplne cudzieho muža?“ spýtala sa rozrušene.

Sestra Agatha zodvihla bradu a povedala: „Polož si inú otázku. Ako dopadneš, ak sa za neho nevydáš, a o pol roka

zložíš sľub čistoty?“ Letitia sa v tej chvíli rozhodla. Bola to správna otázka, tá jediná, na ktorú poznala odpoveď okamžite.

Prikývla a povedala: „Zavolajte teda kňaza, vydám sa za toho muža. Hoci si myslím, že je to šialenstvo.“

Sestra sa usmiala a odišla z izby. Muž akoby to počul a opäť sa prebral.

Obzrel sa okolo a spýtal sa: „Čo sa deje? Už som mŕtvy?“

„Ešte nie,“ povedala a prišla k jeho lôžku.

Sadla si na okraj a zadívala sa do jeho očí. Boli oveľa pokojnejšie, už jej nenaháňal strach, teraz v nich videla nádej.

Muž sa zamyslel a povedal: „Mám pocit, akoby sa mi snívalo niečo veľmi zvláštne. Alebo to bola skutočnosť?“

Premeral si jej tvár a s váhaním sa spýtal: „Hovorili sme už spolu?“ Prikývla a povedala: „Máte horúčku, ale i tak ste ma žiadali, aby som sa za vás vydala skôr než...“ nedokončila, len stisla pery.

Muž sa pozrel na kňaza, ktorý vošiel a vyplašene povedal: „Myslíte to vážne? Mal by tu prebehnúť svadobný obrad? Mal som pocit, že by bolo na mieste posledné pomazanie.“

Muž akoby úplne precitol a s neochvejným hlasom povedal: „Idete správne otče, budem sa ženit.“

Snažil sa pohnúť, ale rana ho zaboľela a s vrčaním klezol späť. „Nehýbte sa,“ povedala Lety a stisla mu ruku.

Opäť cítila jej drsnosť a z jeho vlčieho pohľadu jej na chrbte naskákali zimomriavky.

„Ona s tým súhlasí?“ opýtal sa kňaz vykoľajene.

Rehoľná sestra prikývla a povedala: „Budem svedkom

ich sobáša. Je to jeho posledné želanie a mali by sme ho tomu neborákovi splniť.“

„Prosím, nestrácajte čas, lebo nepotrvá dlho, kým opäť zamdliem,“ zašomral muž a Lety mu z čela stiahla horúci obklad.

Opakom dlane skúsila teplotu jeho líca a povedala: „Neklesá, stále má horúčku.“

„Čo ak blúzni?“ opäť pochyboval kňaz.

Vtedy sa skutočne vytočil a zavrčal: „Najskôr sobáš, potom pohreb, otče!“

Kňaz potočil hlavou a povedal: „Nuž teda dobre. Oddám vás, ak si to obaja dobrovoľne želáte.“

Obaja prikývli a kňaz sa opýtal: „Letitia Faith Daltonová, berieš si tu prítomného...“ stíchol a pozrel sa na muža.

Ten ťažko preglgol a povedal: „David Clayton Whitaker druhý.“ Kňaz chápavo prikývol a pokračoval v ich oddávaní.

Lety už len odpovedala, duchom neprítomná a chvejúca sa na celom tele. Muž odpovedal z posledných síl a nakoniec, keď ich kňaz vyhlásil za muža a ženu, si z prsta stiahol drobný prstienok.

Bola to len jemná obrúčka, akoby posplietaná z troch rôznych prsteňov. Jeden prsteň bol strieborný a celý hladký, druhý bol zvláštne gravírovaný a posledný bol zlatý.

Podal jej ho do otvorenej dlane a s výdychom povedal: „Možno si o pár dní budete myslieť, že to bol iba sen. Toto vám snáď pripomenie, že to bola skutočnosť a stali ste sa madam Whitakerovou.“

Potom zavrel oči a opäť stratil vedomie. Lety si šikovne nastokla prsteň na prostredník. On ho mal na malíčku,

no jej by bol z iného prsta iste spadol. Vyžmýkala handru a priložila mu ju na čelo.

Kňaz s frflaním odišiel a ona si dôkladne prezrela tvár svojho manžela.

I napriek jeho zúboženému stavu vyzeral veľmi príťažlivo. Bol to statný muž s krásnymi a tajomnými očami. Mal čokoládovohnedé vlasy, trochu dlhšie a teraz veľmi strapaté. Na tvári mu už rástlo strnisko a hoci mal tvrdý hlas a mozoľnaté ruky, radila by ho iste k tým najkrajším mužom, akých kedy videla.

Srdce jej stislo, pretože ani jeho vzhľad jej nedokázal prezradiť, aké mal srdce, a toho sa desila.

So smútkom pozrela na sestru Agathu, ktorá sa vľúdne usmiala. Sadla si na drevenú stoličku pod oknom a povedala: „Ak to skutočne neprežije, budeš mať na výber.“

„Medzi čím?“

„Ako vdova budeš môcť zostať naďalej tu alebo opustiš kláštor.“

„Kam pôjdem?“

„Kam budeš chcieť,“ povedala a Lety sa pozrela na jeho tvár.

„A ak to prežije?“

Rehoľná sestra sa usmiala a povedala: „Potom, moje drahé dieťa, pôjdeš tam, kam ti povie on, že máš ísť.“

David otvoril oči a snažil sa rozpamätať, kde sa nachádzal a prečo. Chvíľku mal v hlave úplne prázdno, no stačil jediný pohyb jeho doráňaného tela, aby sa mu vyjasnilo.

„Dopekla,“ pošepol a stiahol si z čela obklad, ktorý bol už úplne suchý.

Len opatrne sa nadvihol na lakti a jemne sa dotkol previazanej rany na boku. Zamračil sa a pozrel sa po maličknej izbe. Pri okne uvidel mladú ženu. Sedela na drevenej stoličke, hlavu mala opretú o studený múr a v ruke zvierala modlitebnú knižku.

Nevedel si spomenúť na jej meno, nevedel, ako vyzerala, jediné, čo tušil, bolo, že s ním bola úzko spätá.

Ošetrovatelka? Alebo sa len za neho modlila, kým takmer umrel v teplotách?

Opatrne dal nohy na podlahu, ktorá jemne zapukala. Bola drevená, stará, mala v sebe niekoľko prasklín. Ju však nezobudil, iste bola vyčerpaná. Natiahol si cez ramená svoje sako, ktoré bolo dotrhané a zamazané od krvi. Košeľu nikde nevidel, nohavice však mal a topánky boli položené pri stolíku, na ktorom horeli dve sviece. Cítil sa lepšie, hlava sa mu nemotala, a hoci ho každý pohyb ukrutne bolel, aj tak musel odísť.

Nesmel tam zostať, nie po tom, čo sa mu stalo, a bol si viac než istý, že ho budú hľadať, aby mohli dokončiť to, čo začali. Natiahol si čížmy, musel si hrýzť do jazyka, aby pri tom bolestne nestonal alebo nenadával. Aj to by mu iste dokázalo uľaviť pri jeho bolesti. Nesmel na seba upozorniť, musel odtiaľ odísť nepozorovane.

No nedokázal ísť ku dverám prv, ako by sa pozrel na jej tvár. Bol zvedavý, a stále mu v hlave bežali myšlienky, ktoré pokladal za bláznivý sen.

No čo ak nie?

Podišiel k nej a prezrel si jej bledú tvár. Bola chudá, no zato vyzerala krásne. Nad perou si všimol drobné znamienko, okolo očí nemala vrásky, iste bola mladučka. Svetlohnedé vlasy sa jej vlnili, zakrývali jej útle plecia, a jemne sa nadvihovali v rytme jej dýchania. Vyzerala

čarovne, a David sa pousmial, keď si spomenul na sen, v ktorom mu zložila manželský sľub.

Chcel sa od nej otočiť, keď si na jednom jej prste všimol niečo, čo tam nemalo byť. Bleskovo sa pozrel na svoju ruku, na malíčku už nemal matkin prsteň, a mala ho ona.

„Dočerta,“ pošepol zhrozene a opäť sa pozrel na jej pokojnú tvár. Uvedomil si, že to nebol sen, ale spomienka.

Preglgol s vedomím, že k tomu dievčaťu ho viaže viac ako ku komukoľvek inému, a napriek tomu o nej vôbec nič nevedel. Dokonca si nedokázal vybaviť ani len jej meno. Pretrel si pery, zacítil pichľavé strnisko. Iste vyzeral zúbožene, priam otrasne, a ona musela mať pocit, že sa vydala za nejakého tuláka.

No mal by tulák také drahé a vzácne šperky? Pozrel sa na svoju ruku, na ktorej mal ešte jeden prsteň. Bol mohutný, vyzeral ako pečatný prsteň vykladaný modrými zafírmami po obvode. V strede bol vyrytý drak, ktorý sa vinul okolo písmena A.

Uľavilo sa mu, že ho mal stále na prste, no zároveň vedel, že ak by ho muži znovu našli, nedokázal by ho opäť ubrániť. Rýchlo sa poobzeral a zbadal možnosť, kam ho bezpečne skryť. Podišiel teda späť k posteli a podvihol povolenú dosku.

Prsteň si zložil a opatrne ho položil do diery v podlahe. Dôkladne ho skryl a pozrel sa smerom k dievčine, ktorá sa stále ani len nepohla.

Dokonca ani vtedy, keď sa kláštorom ozvalo hlasné búchanie na vchodové dvere. Ostražito pristúpil k oknu a pozrel sa na troch jazdcov, ktorí mali v rukách fakle a snažili sa dostať dnu.

„Čert nech ich berie,“ zasipel a ihneď vykročil k dverám izby.

Každý krok ho bolel, no musel odísť. Vedel, čoho boli schopní a jediný spôsob, ako všetkých uchrániť, bolo zmiznúť. Nejakými schodmi sa dostal na prízemie. Po širokej chodbe už videl kráčať kňaza aj dve rehoľné sestry. Náhlili sa ku dverám, aby zistili, kto sa opovážil rušiť pokojnú noc kláštora.

Vybral sa teda do opačnej strany. Prešiel dlhou chodbou a vošiel do akýchsi dverí. Bola to pracovňa, oheň v kozube ešte nestihol úplne dohorieť, a tak videl na pracovný stôl, na ktorom bolo množstvo pošty.

Okno nebolo zamrežované, a tak k nemu smelo vykročil. Otvoril si ho a vyhupol sa von. Bol to meter, možno meter a pol, no doskok i z takej malej výšky ho poriadne zabolal. Neudržel sa na nohách, padol na kolená a prekonal prudkú bolesť.

To už počul krik od hlavných dverí, kňaz nedokázal mužov presvedčiť, aby odišli a nedobíjali sa dnu. Pozviechal sa a vyzrel spoza rohu. Kone nechali pred dverami kláštora. K jednému opatrne prišiel a vyšvihol sa do sedla.

V duchu zakľal, bola to bolesť, na akú nebol pripravený. Chvíľku mal pocit, že zamdlie, ale pud sebazáchovy bol silnejší. Popchol koňa a šikovne sa s ním stratil v lese s cieľom utiecť im a dostať sa do bezpečia – živý – pokiaľ by to bolo možné.

„Okamžite nám uhnite z cesty, lebo za seba neručím!“

Na krik, ktorý prichádzal spoza zatvorených dvier, sa prebrala. Chvíľku bola zmätená a netušila, čo sa deje, ale keď počula Matku predstavenú, ktorá nemala ani tušenia o skrývanom, zranenom mužovi, ako sa snažila zabrániť niekoľkým mužom vojsť do kláštora, precitla. Vyskočila zo stoličky a s hrôzou sa pozrela na prázdnu posteľ.

Jeho oblečenie bolo preč, vyležaný a spotený vankúš stále niesol stopy po jeho tele. Na stolíku horela už iba jedna svieca, položená vedľa misy plnej krvavej vody. Obklad, ktorý mal na čele, ležal na zemi, a aj jeho čižmy boli preč.

„Prehľadajte každú jednu izbu! Každý kút!“ počula rozkazy rozzúreného muža.

Šikovne pribehla k posteli, obklad zodvihla a hodila ho pod prikrývku. Šuchla sa pod ňu, zakryla sa až po bradu a práve, keď sa položila na vankúš, dvere na izbe sa rozleteli.

Dnu napochodoval muž s horiacou fakľou v ruke a za ním vbehla sestra Agatha vo svojej nočnej košeli. Muž sa zamračil na Lety, ktorá sa vyplašene posadila a zvolala: „Čo sa deje?! Kto ste a čo tu chcete?!“

Muž sa zháčil a švihol očami po mise s krvavou vodou. Aj keby si ju nevšimol svojím pohľadom, iste by mu neunikol pach krvi, ktorou bola nasiaknutá celá izbička.

„Máte tu niekoho zraneného, slečna?“

„Isteže nie,“ odvetila odvážne.

„Tak prečo je tu krvavá voda?! Neklamte mi!“ vyzval ju a podišiel k posteli.

Sestra Agatha strnula od strachu, no Letitia sa rýchlo vynašla a pokojne povedala: „Prepáčte, pane, ale to, že som sa rozhodla stať mníškou, ma neoslobodzuje od pravidelného ženského cyklu.“

Muž sa znovu zarazene pozrel k stolíku s vodou a ako si zahabene si odkašľal.

Cúvol a povedal: „Aj tak neverím, že tu nie je.“

„Koho to vlastne hľadáte?“ opýtala sa sestra Agatha, už dostala farbu do líc a odvážnejšie sa zadívala na statného muža.

„Je to zločinec, ktorý nám ukradol čosi veľmi vzácne.“

„Včera ste tvrdili niečo iné,“ povedala mu a muž preglgol.

„Len som vás nechcel vyplašiť, to je všetko. Ušiel, keď sme ho chceli odovzdať spravodlivosti. Nemali by ste ho kryť,“ poradil im s vážnou tvárou.

Vymenili si nervózne pohľady a Lety po odkašľaní povedala: „Pravidlá kláštora nám zakazujú poskytnúť azyl zločincovi.“

„Iste vám nahovoril rozprávku o tom, ako ho prenasledujeme a sme tí zlí, je tak?“

„Žiadny taký muž tu nie je a nikdy nebol,“ zaklamala sestra Agatha. Vtedy do izby vbehol jeden z mužov a zadýchane povedal: „Nikde ani stopa. Zrejme hovoria pravdu a neukryl sa tu.“

„Tak kde v pekle potom je?!“ zadunel mohutným hlasom.

„Možno sa dostal späť do Oxtedu.“

„Je to možné, dofrasa. Ale ako nám mohol vyklízuť?“

„Bol tu!“ zvolal tretí, ktorý tam dobehol s vyplašeným pohľadom, „zmizol nám jeden z koní! Kto iný by ho ukradol, ak nie ten podliak?!“

„Dočerta! Ja ho zabijem! Len nech sa mi dostane do rúk!“ zrúkol a vražedne sa pozrel na sestru Agathu.

Vtom do izby vošla aj Matka predstavená a povedala: „Ak ste tu nikoho nenašli, prosím, aby ste opustili tento kláštor a nerušili viac pokoj, ktorý v ňom má počas noci vládnuť.“

„Niektó nám spreď kláštoru ukradol koňa!“ zazúril.

Matka predstavená nadvihla jedno obočie a opýtala sa: „Mali ste ho uviazaného?“

„Nie...“

„Tak to vidíte. Nie je dôkaz, že ho niekto vzal. Možno utiekol a veru,“ pohrdlivo si ho prezrela, „vôbec sa mu nečudujem.“

Muž si pred ňou bezočivo odpľul a zavrčal na chlapov: „Poďme, nebude ďaleko. Dostaneme ho.“

Všetci odišli a Matka predstavená sa zlostne pozrela na sestru Agathu.

„Vy o tom niečo viete?“

„Matka predstavená, všetko vám vysvetlím.“

Povzdychla si a spustila plecيا so slovami: „Netreba. Ak tu aj niekto bol, bez môjho vedomia a zvolenia, už tu nie je. Alebo sa mýlim?“ Obe si prezrela a ony sverne prikývli.

„Dobre teda, nech je k nemu Boh milostivý a aj spravodlivý. Lebo ak hovorili pravdu a pomohli sme zlodejovi, stali sa z nás jeho komplici. A teraz už spíte, omša sa začne ani nie za tri hodiny.“

Odišla z izby a Agatha za ňou zabuchla dvere. Vykročila k Lety, ktorá si vyfúkla a spustila nohy na zem.

„Kam si ho ukryla?“

„Skutočne sa vyparil,“ povedala rozrušene a sestra Agatha nadvihla obočie.

„Čože? Ležal tu sotva deň a vyzeral veľmi zle.“

„Zjavne sa mu cez noc polepšilo,“ povedala a spod prikrývky vytiahla obklad, ktorý hodila na stolík.

Sestra Agatha nechápavo potočila hlavou a vykoľajene povedala: „To mi chceš povedať, že sa dostal z horúčky, a s tými zraneniami im ukradol koňa a odcválal na ňom ktovie kam?“

„Keď som sa prebrala na krik, už tu nebol.“

„Tak to by som nečakala. Myslíš,“ váhavo sa jej pozrela na vážnu tvár, „že je to tak, ako hovorili, a pomohli sme zločincovi?“

Cynicky sa usmiala a povedala: „Ak je to tak, potom som vydatá za klamára, zlodēja a možno aj vraha.“

„Och, moja milá,“ stisla jej obe ruky, „čo sme to len urobili?“

„Možno to tak malo byť.“

„Ibaže ako vydatá žena nesmieš zostať v kláštore,“ povedala sklúčene a stisla jej ruky pevnejšie, „keď sa o tom celom dozvie Matka predstavená, vykáže ťa hneď ráno. Kam sa podeješ?“

Lety sa pozrela k oknu a povedala: „Poznám jeho priezvisko a tiež viem, že ho mienia hľadať v Oxtede.“

„Odtiaľto je to vzdialené niekoľko míľ.“

„Pôjdem hoci peši, ak bude treba, ale vyhladáam ho.“

Potočila hlavou a zapochybovala: „Neviem, či je to dobrý nápad.“

„Ako hovoríte, keď sa to dozvie Matka predstavená, nebudem mať na výber.“

„A čo tvoja rodina?“

Smutne sa pousmiala a povedala: „Doma sa ukázať nemôžem a stará mama...“ preglgla, „ja vlastne ani neviem, či ešte žije. Nie,“ vstala a odhodlane povedala, „nebudem mať pokoj, kým ho nenájdem a nezistím, kým skutočne je.“

„Nemáš strach?“

Pozrela sa na ňu s úsmevom plným odhodlania. Nadvihla plece a povedala: „Za jedno sa mu musím poďakovať. Dostal ma z tohto väzenia.“

Prikývla a chápavo povedala: „Viem, že si tu bola z donútenia, a nikdy si nemala v pláne stať sa mníškou. Ani v povahe to nemáš, čo si budeme nahovárať.“

Pousmiala sa a povedala: „Teraz som madam Whitakerová,“ potočila si na prste prstienok od neho a dodala, „alebo to bude moje prekliatie, alebo spása.“

„Do pekiel, mohol by si byť aspoň trochu ohľadupľnejší?!“

„Je to zapálené a môže to začať hnišať.“

„Iste to sfušoval ten felčiar, ktorý mi to zašíval!“ zadudral rozčúlene a chcel sa načiahnuť k fľaši so silnou pálenkou.

Bradford mu udrel po ruke a David sa trhol.

„Áu, dočerta, ty ma zabiješ!“

„To ty sa stále meceš a hýbeš! Rana bola ošetrená dobre, ale tvoje riskantné kúsky jej v liečbe nepomáhajú!“ vytkol mu zlostne.

„Urobil som to, čo som musel.“

„Si ten najotrasnejší pacient, akého som kedy mal na operačnom stole!“ vykarhal ho a pokračoval v ošetrovaní zapálenej rany na boku.

„Som na starej pohovke, ty bastard! Liečiš ma horšie ako sadista, a to si hovoríš môj najlepší priateľ,“ zašomral a konečne sa upokojil. Brad potočil hlavou a povedal: „Buď rád, že ma list od teba zastihol doma. Mal som namierené na zasadanie lekárskeho konzília. Hodina neskôr a už by si ma minul. Povedz,“ zamračil sa na jeho pokojnú tvár, „ako ti napadlo ukryť sa akurát v tvojej dávno zabudnutej, loveckej chate?“

„Nemohol som ísť domov, iste to bol ich prvý cieľ.“

„David, čo sa vlastne stalo? Nepovedal si mi zatiaľ ani jednu súvislú vetu, a som z toho značne nervózný.“

„Au, tak to teda cítim!“ zvolal a pozrel sa k jeho rukám, ktoré už našťastie odtiahol od jeho uboleného tela.

Stiahol si na ranu košeľu, ktorú našiel v skrini na poschodí. Nič sa tam nezmenilo, za tie roky, čo v chate nebol, sa tam akurát usadil prach a pribudlo pár pavučín. Inak našiel všetko tak, ako to bolo, keď tam bol s otcom naposledy.

Brad si poutieral ruky do zástery, ktorú si obkrútil okolo bedier pred tým, ako ho začal ošetrovať. Vstal z malého stolíka, na ktorom sedel, aby mal ten správny uhol k ošetrovaniu. Mal na ňom rozložený aj svoj lekársky kufrík, do ktorého odložil nejaké nepoužívané nástroje a potom si prezrel priateľa.

„Vyzeráš otrasne.“

„To mi hovoriť nemusíš,“ povedal a rukou si pretrel zarastenú tvár. „Ty...“ podišiel k nemu a zodvihol jeho ruku, „ty nemáš prsteň.“ Vytrhol si ruku z jeho stisku a zadudral: „Po ňom išli tí prekliati bastardi.“

Brad sa posadil do koženého kresla a povedal: „Takže ťa prepadli?“

„Cestou z Londýna som si všimol, že ma niekto sleduje. Čakali na vhodnú príležitosť, aby ma mohli prepadnúť a vziať mi ho. Ale nedal som sa tak ľahko. Bojoval som s nimi dlho, no boli traja a jeden ma poranil.“

„Tá rana bola hlboká. Ten, kto ti ju zašil, ti zachránil život,“ upozornil ho veľmi vážne.

David preglgol a pozrel sa do priateľových očí. Bradford Palmer bol jedným z najlepších lekárov, akých mohla s pýchou nosiť zem, po ktorej chodil. Jediný syn obyčajného cvičiteľa koní, ktorý mal chuť čosi dosiahnuť, myslelo mu to a s mecenášom za svojím chrbtom si to mohol dovoliť.

Na oplátku chcel iba jedno – aby zostal verný rodine Whitakerovej a chránil ich život vždy, keď to bude potrebné. Stalo sa, a mladý muž s blond vlasmi, kučerami nad ušami a zelenými očami mu práve pomáhal z obrovského problému.

Mohol mu dôverovať, poznali sa od detstva a ich priateľstvo bolo nesebecké, úprimné a najmä rokmi stále pevnejšie.

David sa lepšie usadil na vysedenej pohovke a povedal: „Mal som život na jazyku. Cítil som, že umieram, no čosi mi v tom zabránilo. Urobil som dokonca niečo také bláznivé...“

Aj pred ním sa o tom hanbil hovoriť, a zapýril sa.

Bradford sa priateľsky usmial a povedal: „Priateľko, ty ma začínaš desiť. Ale verím, že si mal strach. Stratil si veľa krvi. Si vysilený a doráňaný.“

„Zachránil som sa útekem, ani neviem, ako sa mi to podarilo. Našiel som kláštor a v ňom ma kňaz ošetril.“

„A čo ten prsteň?“

Potočil hlavou a povedal: „Nedostali ho. No vedel som, že by boli schopní odseknúť mi ruku spolu s ním, len aby mi ho vzali.“

„Kto?“

„Neviem, ale zistím to. Nemohol som ísť domov, z kláštora som utiekol na ich koni. Toho som sa zbavil v lese a nasadol som na voz akéhosi obchodníka, ktorý ma vysadil len kúsok od loveckého sídla, na ktorom som nebol už viac ako tri roky. Z posledných síl som ti napísal list s prosbou o pomoc.“

„Ten chlapec, čo mi ho dával, si pýtal peniaze,“ poznamenal znechutene.

„Dlh ti zaplatím,“ povedal a uškľabil sa.

Brad sa zasmial a povedal: „Keby som vtedy tušil, čo sa v ňom píše, dal by som mu viac. Ponáhlal som sa sem ako blázon, a bál som sa, že prídem neskoro.“

„Nie je to také zlé, z najhoršieho som vonku. Mal som horúčky, neviem, ako dlho som bol v kláštore.“

„Mal si tam aj zostať.“

„Našli by ma a možno...“ cmukol si a stlmil hlas, „bojím sa, aby sa nepomstili mníškam a kňazovi za moju záchranu.“

„Boli to žoldnieri?“

„Je to možné, dobre sa bili a išli si za svojím cieľom. Nieкто ich zaplatil, neboli to obyčajní zloději. Vedeli, akú hodnotu má ten prsteň.“

„Kam si ho dal?“

„Ukryl som ho,“ povedal a zahľadel sa mu do očí, „nemohol som sa vrátiť domov. Nie, ak viem,“ zhlboka sa nadýchol a povedal, „že ich na mňa poslal nieкто z domu.“

„Prosím?!“ úprimne sa zarazil. „Nie, nie to nemôžeš myslieť vážne, David! Tvoja rodina?! Áno, viem,“ nadvihol ruku, keď videl jeho unudený pohľad, „viem, že nie ste ukážková rodinka, milujúca sa, a tak podobne, ale vražda a sprisahanie proti korune?“

„Nič iné mi nenapadá. Len oni vedia, aký má význam, Brad. Len čo sa zotavím, vrátim sa domov a zistím, kto ich na mňa poslal, a prečo.“

„Zatiaľ sa budeš hrať na nezvestného?“ opýtal sa váhavo a on prikývol.

„Pár dní tu zostanem. Musím si všetko nechať uležať v hlave.“ „Potom tu zostanem s tebou. Zíde sa ti pomoc a tiež odborné ošetrovanie,“ povedal a vstal. „Zožením niečo pod zub.“

Prikývol a nechal ho odísť. Bol vyčerpaný, a nielen pre ranu, ktorá ho ukrutne bolela. Vyčerpávali ho myšlienky, ktoré mu nedali ani len spať.

Kto chcel jeho smrť? Kto z jeho rodiny sa odvážil siahnuť na jeho život len pre ten prsteň?

Nerobil si ilúzie, vedel, že jeho rodina mala svoje muchy, tajomstvá a nezhody, ale toto nečakal. Bol hlavou rodiny, už viac ako dva roky na sebe niesol túto ťarchu, a oni sa mu odovďačia zradou. Bol z toho zúfalý, a nielen z toho.

Oženil sa! On sa skutočne oženil, lebo veril, že umrie. Miloval otca, a nechcel odísť bez toho, aby splnil to, čo mu odprisahal. Nechcel sa ženiť z rozmaru, povinnosti či roztopašnosti alebo nudy. Ale ani nie zo strachu, že umrie.

No stalo sa, a on mal za to dievča zodpovednosť. Hanbil sa sám pred sebou, že musel utiecť a nechať ju tam. Dokonca sa bál, že jej tí chlapi ublížili, ak zistili, že ho ukrývala a starala sa o neho. Ale v tejto chvíli nemohol

urobiť nič viac, ako si sám pred sebou prisahať, že sa tam vráti a vyrieši to. Nie len kvôli prsteňu, ale aj kvôli nej.

Ani Bradovi nemal odvahu to povedať už v tejto chvíli, mal na to dosť času. Pár dní tu zostanú, zotaví sa a potom – ak bude vladať – prizná sa mu aj s tým šialenstvom, ktorého sa dopustil.

Matka predstavená žasla pri počúvaní všetkého, čo sa odohralo za jej chrbtom. Kňaz i rehoľná sestra dostali prísne napomenutie a Lety musela kláštor opustiť do troch dní.

„Možno by bolo múdre napísať aspoň matke,“ posmeľovala ju sestra Agatha, kým si do cestovnej tašky balila tých pár vecí, ktoré tam mala.

Doniesla si ich so sebou v deň príchodu do kláštora a veru, presne s tým, čo mala v taške vtedy, odchádzala aj dnes. Taška bola v dobrom stave, spod postele ju nevytiahla celých dlhých päť rokov. Odmietla čo i len pomyslieť na to, že by o svojej terajšej situácii dala vedieť komukoľvek z rodiny. Ani nevedela, ako by mala začať list. Bola plná zmiešaných pocitov, mala strach, ale cítila i maličkú nádej, že sa všetko na dobré obráti.

Ráno v deň odchodu z kláštora si obliekla jednoduché, smaragdovo zelené šaty so stojačikom a jemným výstrihom. Od svojho príchodu do kláštora o kúsok podrástla, takže jej sukňa šiat ledva zakryla celé lýtko. Cez plecia si prehodila krátky kabátik, ktorý si pod krkom uviazala, a na hlavu si dala drobný klobúčik šedej farby, ktorý bol ozdobený lesklou brošňou v tvare tulipánu. Do ruky si vzala tašku a rozlúčila sa so všetkými, ktorí boli jej rodinou počas posledných rokov.

Sestra Agatha jej do dlane nebadane vtisla pár drobných a pošepla: „Aspoň niečo na začiatok nového života. Opatruj sa, a určite mi napíš, ako sa ti vodí.“

„Vrátim vám to, sľubujem,“ povedala dojata a silno ju objala.

Hneď potom sa vydala v spoločnosti jedného z miništrantov na cestu do blízkej dedinky. Tam mala v pláne počkať na najbližší poštový koč a dostať sa do Oxtedu. Po polhodine kráčania prišli na miesto, kam by mal o pár minút prihrmotať koč. Srdce jej stislo, keď sa lúčila s mladíkom, a keď zostala úplne sama, šomrala si popod nos.

Bola nervózna, a ešte viac, keď koč prišiel a takmer za jazdy ju vtiahli dnu. Ponáhľali sa, mali meškanie, a ona sa tísila v koči s dvoma staršími ženami a jedným zavalitým pánom, ktorý páchol po cigarách.

Cesta bola dlhá a nepohodlná, preto sa jej uľavilo, keď mali krátku prestávku. Do cieľa už nezostávalo veľa, zaplatila teda za cestu a zistila, že jej zostalo veľmi málo.

V Oxtede zastavili na pravé poludnie. Mesto žilo, všade bolo rušno a jej sa zdalo, akoby v kláštore strávila príliš veľa času. Chvíľku bola dezorientovaná, no potom sa spamätala a našla malú ubytovňu, kde chcela nocovať.

„Ale iste, mám voľnú izbu, slečna... akože sa to voláte?“ spýtala sa jej nepríjemne vyzerajúca dáma v stredných rokoch.

Letitia sa zamyslela, pokrútila na prste svoju obrúčku, a potom s úsmevom odvetila: „Lety Daltonová, madam.“

Nehodlala sa prezradiť a pútať na seba pozornosť. Nik ju nesmel spájať s tým mužom, a ak bol odtiaľto, alebo tu teraz žil, mohlo byť jeho meno neslávne známe. Radšej o svojom novom priezvisku pomlčala, a večer sa posadi-

la za jeden zo stolov v reštaurácii na prízemí. Načúvala všetkým rozhovorom a jeden bol obzvlášť zaujímavý.

„Whitaker sa mal pred pár dňami vrátiť na Titsey Place, ale zjavne sa zahrabal niekde v Londýne. Bol som tam, a nič mi o ňom nevedeli povedať.“

Viac nepočula, no ráno sa jej do rúk dostali miestne noviny, v ktorých bol veľmi zaujímavý inzerát. Pila čaj, keď sa pri nej zastavila jedna z obsluhujúcich a spýtala sa: „Bude si slečna ešte niečo želať?“

„Chcem len jednu informáciu,“ povedala a posunula k nej noviny. Ukázala prstom na inzerát a povedala: „Potrebujem vedieť, ako sa tam dostanem.“

Dievča jej ochotne pomohlo, ukázalo jej cestu k Titsey Place, ktoré bolo neďaleko mesta. Kráčala peši, začiatok mája bol nádherný. Konečne si mohla užiť prírodu, slobodu a nasávala krásu zo všetkého, čo ju obklopovalo.

Ani jej nenapadlo žiadať niekoho, aby ju odviezol, hoci okolo nej prešlo niekoľko kočov, bričiek, vozov, i jazdcov.

Jeden bol obzvlášť nepríjemný, keď pri nej spomalil koňa a spýtal sa: „Slečna sa stratila?“

Odvážne sa pozrela na jazdca, ktorý sa svojimi tmavohnedými očami díval priamo na jej tvár.

„Nie, pane, ďakujem za vašu starosť, ale viem presne, kam idem.“ Pozrel sa pred seba a povedal: „Hm, táto cesta vedie len na jediné miesto, a tým je Titsey Place. Ste snáď nejako spätá s rodinou Whitakerovcov?“

„Zatiaľ nie,“ povedala.

Skočil dolu z koňa a chytil ho za vôdzku, aby sa mohol pridať k nej. Bol pomerne vysoký, štíhly a dobre oblečený. Pestoval si veľmi vkusne upravené bokombrady a svoje gaštanovohnedé vlasy mal úhľadne učesané.

Hrdil sa peknou tvárou a mal prívetivý hlas, ktorým

zanôtil: „Slečna, ste samé tajomstvo, a veľmi krásne tajomstvo.“

Lety sa zapýrila a trošku pridala do kroku so slovami: „Ďakujem za lichôtku, pane. Ale nemyslím si, že by ste so mnou mali strácať svoj drahocenný čas.“

„Času mám dosť, o to sa báť nemusíte. A aby som nebol nezdvorilý, predstavím sa vám. Moje meno je Levi Sullivan, som vám k službám.“

Letitia iba pokorne prikývla a on sa hlasno zasmial.

„Vy sa mi nepredstavíte?“

„Moje meno nie je vôbec podstatné. Idem na Titsey Place s cieľom získať tam prácu, pane.“

„Skutočne?“ úprimne sa zadivil. „Mal som dojem, že ste skôr hosť, ktorý sa vybral na prechádzku po okolí.“

Teraz sa zasmiala Letitia a povedala: „Slúžky nesmú byť pekné?“ „Ale iste, a často sú krajšie ako dámy, ktorým slúžia,“ dodal a šibalsky sa usmial. Vstal si pred ňu, aby ju donútil zastaviť a opýtal sa: „Nechceli by ste radšej miesto u mňa? Verte mi, rodina Whitakerovcov je príliš nevyspytateľná. Má mnoho členov a každý je svojský.“

„Ja to risknem,“ povedala a smelo ho obišla.

Levi sa však nevzdal a nasledoval ju so slovami: „Ale ak by ste to miesto nedostali, alebo by sa vám znepáčilo, u mňa ho máte isté.“ Ponad plece sa k nemu obzrela a opýtala sa: „Aké miesto?“

Levi sa nadradene usmial a povedal: „Niečo by som vymyslel, slečna Tajomná.“

Na túto provokáciu Lety neodpovedala. Len sa mu jemne uklonila hlavou a pokračovala v ceste za svojím cieľom. Konečne sa ho striasla, počula už len to, ako vyskočil na koňa a pohnal ho cvalom na opačnú stranu, ako šla ona.

Vydýchla si a nahlas si zašomrala: „Len pokoj, Lety, nič ťa nesmie vyviešť z miery. Zabudni na čokoľvek, čo ti povedal a naber odvahu, lebo ak si rodina Whitakerovcov môže dovoliť slúžku, potom to iste bude vážena, majetná a slušná rodina. Len žiadny strach.“

Zastavila sa, vyštípala si líca, prudko vydýchla a pozrela sa na obrovskú tepanú bránu, nad ktorou bol nápis Titsey Place.

„To nemôže byť pravda,“ vzdychla si pre seba, keď sa ocitla pred nádherným veľkolepým sídlom rodiny Whitakerovcov.

Titsey Place jej pripomínalo rozprávkový zámok uprostred malebnej prírody. Bol to honosný dom s dvomi podlažiami, ale z jednej strany bol obohatený o vežu s cimburím a niekoľkými komínmi, ktorá mala o jedno podlažie viac. Zdobili ho francúzske okná, ktoré mu dodávali vidiecky ráz a iste bolo vďaka nim oveľa svetlejšie, než bol kláštor s maličkými okienkami, v ktorom žila doposiaľ.

Bledá omietka mu dodala na krásu, a predsa zvýraznila jeho jednoduchosť, vďaka čomu dokonale zapadol do prírody. Hlavné dvere boli obrastené brečtanom, rovnako ako niektoré z jeho stien, ale okolité trávniky a záhrady boli perfektne udržiavané.

Jej nesmelé kroky si všimol záhradník, ktorý práve upravoval jeden z kríkov blízko kamenného schodiska, ktoré viedlo hlbšie do rozkvitnutej záhrady.

Oslovil ju: „Dobrý deň, slečna. Želáte si?“

Usmiala sa a povedala: „Dobrý deň, som Letitia Daltonová, a rada by som sa uchádzala o pracovné miesto, ktoré bolo zverejnené v inzeráte.“

„Iste, potom môžete obísť dom a zaklopať na dvere pre služobníctvo. Tam sa dozviete viac,“ povedal a pokračoval vo svojej práci.

Lety teda obišla dom, neustále si obzerajúc krásne okná a okolité záhrady. Dvere sa pred ňou otvorili skôr, ako stihla zaklopať a von vybehla slúžka s košíkom plným špinavej bielizne. Zarazila sa, keď ju zbadala, a keď jej vysvetlila, prečo prišla, pustila ju dnu.

Po úzkej chodbe sa dostala do veľkej haly obloženej drevom, odkiaľ sa dalo vybrať až tromi smermi. Z pravej strany počula zvuky pripravujúceho sa obeda, tam bola iste kuchyňa, v ktorej vládol čulý ruch.

Zľava zase počula rozhovor dvoch mužov, bol dosť hlasný na to, aby vyrozumela, že sa hádali, a jeden z nich dokonca buchol dverami. Tie sa však vzápätí otvorili a ona počula: „Ešte sme neskončili, Rupert, počul si?! Teraz sa mi nesmieš stavať chrbtom!“

Spozna rohu vtedy vybehol namosúrený muž, vysoký, štíhly, s bledohnedými vlasmi. Tie mu striehli do všetkých strán, akoby sa vôbec nečesal. Čelo mu zakrývala hustá ofina a svoje svetlomodré oči ukrýval pod obočím, ktoré sťahoval tak veľmi, že si ju takmer nevšimol.

Až tesne pri nej sa zastavil a prudko na ňu vyštekol: „Vy ste kto?! Čo tu robíte?!“

Len otvorila ústa, no nedokázala zo seba vydať ani hláska. Zo schodiska, ktoré bolo kúsok od nich, vtedy už zostupovala staršia žena s čepcom a zväzkov kľúčov na opasku svojej naškrobenej sukne.

„To bude iste ďalšia uchádzačka o miesto slúžky vašej sesternice, pán Carter.“

Rupert sa na ňu opäť poriadne zamračil a zašomral: „V žiadnom prípade ju nesmiete prijať, pani Fosterová.“

Lety zodvihla bradu a slušne, no s hrdosťou, sa ho opýtala: „Ako by som tomu mala rozumieť? To mi chcete

naznačiť, že viete, či som na to miesto vhodná, alebo nie, z prostého pohľadu na mňa?“

Rupert sa povýšenecky usmial a naklonil sa k nej so slovami: „Moja sesternica potrebuje pri sebe silnú nátru, a nie...“ prebehol po nej pohľadom, „takúto kvetinku, ktorá sa rozplače pri prvom jej záchvate zlosti.“

Potom od nej nezdvorilo odkráčal a ona sa pozrela do očí pani Fosterovej, ktorá mu svojou grimasou dala za pravdu.

„Viete vôbec, o aké miesto ide?“

„Čítala som inzerát a v ňom sa písalo, že to má byť miesto osobnej slúžky pre mladú slečnu.“

Prikývla a povedala: „Najskôr mi povedzte, kto ste, a aké máte skúsenosti.“

„Som Letitia Daltonová a skúsenosti s mladými slečnami nemám vôbec žiadne. Zato som svedomitá, pracovitá, nemám vo zvyku sa sťažovať, a keďže som bola niekoľko rokov v kláštore, mám aj pevnú vôľu a hneď ma niečo len tak nerozháďe.“

Žena zodvihla jedno obočie a poznamenala: „No, aj jazyk máte celkom rýchly, to by sa mohlo hodiť. Madam Whitakerová mi výslovne prikázala prijať iba takú slúžku, ktorá bude jej prehnane energetickej a rozmaznanej dcére stačiť.“

„Mám byť niečo ako jej guvernanka?“

„Nie, guvernanku aj učiteľov hudby, maľovania či spevu, už má. Nikdy sa nechce nudiť a veru, ak sa nemá s kým čo i len desať minút zhovárať, začne vyvádzať. Myslíte, že by ste si s ňou rozumeli?“

„Možno by bolo rozumné, keby o tom rozhodla ona sama.“

Pani Fosterová ohrnula nosom a povedala: „Aj to som

už skúšala. Za jediný deň dokázala otráviť a znechutiť svojimi výstrelkami, výbuchmi zlosti a rečením hneď dve dámy.“

Lety sa opýtala: „Koľko rokov má slečna Whitakerová?“

„Toto leto oslávi sedemnásť,“ povedala a Lety prikývla.

Predstavila si niekoho, kto jej bol donedávna veľmi podobný. Bola to ona, možno o pár rokov mladšia, ale to nebolo až tak dávno. Mladá slečna, ktorá by chcela zmeniť svet, a pritom nevie, ako sa ráno učesať, taká bola slečna Whitakerová. Nepochopená, roztopašná, pre všetkých vlastne iba duchom, ktorý nemal hovoriť bez vyzvania, a už vôbec by nemala sama za seba myslieť.

Chápavo sa usmiala a povedala: „Ak je to možné, chcela by som to skúsiť.“

„Ako chcete. Máte na skúšku dnešný deň. Ak s ňou udržíte krok, dohodneme sa o plate.“

„A ak sa jej nebudem páčiť ja?“ spýtala sa a vykročila za pani Fosterovou.

Tá sa zasmiala a povedala: „To ja rozhodujem, koho zamestnám. Táto úloha bola zverená iba mne, a verte mi, rada by som to mala z krku a venovala sa svojim povinnostiam. Toto ma len zdržuje a najmä teraz, keď lord ani madam nie sú doma. Ale zatiaľ ani jedna z tých, ktoré to chceli skúsiť, tu nezostali.“

Vyviedla ju na poschodie. Dostali sa na širokú chodbu, krásne zariadenú, potiahnutú kobercom. Prešli veľkou galériou s množstvom obrazov, váz, sôch a krásnym krbom, pred ktorým bol rozložený biliardový stôl. Potom išli po chodbách, na ktorých bolo množstvo dverí, až prišli k jedným, na ktoré slúžka zaklopala.

„Kto je to?!“ začuli spoza nich nervóznym hlasom slečny.

„Slečna Betsey, niekoho vám vediem.“

„Och zase?! Prečo, prečo, prečo?!“ počuli, ako sa jedovala a udierala pri tom pästou do vankúša.

Pani Fosterová sa ľútostne pozrela na Lety, ktorá sa jemne pousmiala. Netrpezlivo čakala na otvorenie dverí, a bola zvedavá na mladú slečnu, ktorá si stále šomrala a zúrila. Trvalo to ešte chvíľku, kým sa dvere otvorili, ale nikto v nich nestál.

„Nech vojde,“ povedala unudene.

Služka prikývla, a ona vošla do izby. Zavrela za sebou dvere a pozrela sa po krásnej izbe, ktorá bola celá rozhádzaná. Šaty boli prevesené cez kreslá, na zemi sa považovali klobúky, rukavičky a topánky. Na posteli si hovel veľký kocúr šedej farby a dvere na balkón boli dokorán otvorené. Záclonu nadvihol vietor, a ten rozfúkal aj akési počmárané hárkypapiera.

A uprostred toho chaosu stála nádherná slečna s tmavohnedými vlasmi dlhými takmer po zadok. Bola v nočnej košeli – hoci hodiny už ukazovali čosi po pol jedenástej.

Ruky si skrížila pod prsiami a vyštekla: „Tak hovor! Čo ti o mne povedali?! Vystríhali ťa pred mnou?!“

Letitia sa zhlboka nadýchla a povedala: „Nie je podstatné, čo mi kto povedal.“

„Akoby nie?“ zarazila sa a o krok k nej podišla. „Splnila som tvoje očakávania? Som zlostná, neupravená, šialená a panovačná? Alebo si čakala ešte niečo horšie? Možno si si myslela, že tu bude zo stien zoškrabaná tapeta a nábytok rozmlátený sekerou.“

Letitia potočila hlavou a povedala: „To nie, ale myslela som, že všetky šaty budú dostrihané na márne kúsky a pomocou ťažidla na listiny rozbijete zrkadlo.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Posledné želanie*.
Pokud se Vám ukážka líbila, na našem webu si môžete zakoupit celou knihu.